

„Veni Creator”

„Przyjdź, Duchu Stworzycielu,
Myśli Twoich (wiernych) nawiedź,
Napełnij łaską niebieską
Piersi, któreś stworzył.
Ty, siedmioraki w darach.
Któryś jest palcem prawicy Bożej,
Wedle obietnicy Ojca
Wzbogacający mową usta.
Zapał światłość w zmysłach,
Wlej miłość w serca,
Dolegliwości naszego ciała
Twoją siłą pokrzep”.
(Adama Mickiewicz)

ks. Karol Kwiatkowski

Wiara przemodlona

Cel ogólny

Ukazanie potrzeby wiary w życiu osobistym, która jest kształtowana dzięki modlitwie. Kształtowanie postawy zawierzenia Bogu oraz dawania świadectwa wiary innym.

Cele szczegółowe

Uczeń:

- przytacza naukę Pisma Świętego na temat wiary,
- podaje nauczanie Kościoła dotyczące wiary przemodlonej,
- wyjaśnia, czym jest wiara przemodlona,
- określa modlitwy, dzięki którym można budować wiarę,
- dostrzega potrzebę wiary w życiu człowieka,
- wskazuje na potrzebę zawierzenia Bogu w każdej sytuacji swojego życia oraz przekazania wiary innym,
- ocenia swoje zaangażowanie w rozwój wiary,
- przyjmuje postawę odpowiedzialności za wzrost wiary i potrzebę poszukiwania jej pośród codzienności.

Metody

Pogadanka, ekspozycja, analiza tekstu biblijnego ukierunkowana pytaniami, metoda niedokończonych zdań, analiza tekstów z nauczania Kościoła, rozmowa kierowana, praca w grupach, autorefleksja – rachunek sumienia.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, Katechizm Kościoła Katolickiego, teksty przemówień papieża Jana Pawła II, plansza z hasłem: „WIARA”, kartki samoprzylepne, teks modlitwy Jana Pawła II.

MODLITWA

„Modlitwa o wiarę”.

WPROWADZENIE

Na dzisiejszej katechezie będziemy mówić na temat wiary, która jest darem danym człowiekowi przez Boga, ale równocześnie jest zadaniem. Powiemy, co to znaczy, że nasza wiara jest przemodlna spróbujemy odpowiedzieć na pytanie: Co mamy czynić, aby nasza wiara się umacniała? Zastanowimy się nad sposobami przemodlenia swojej wiary.

Na tablicy umieszczamy planszę z napisem:

WIARA JEST...

Uczniowie metodą niedokończonych zdań na kartkach samoprzylepnych w sposób hasłowy piszą, czym jest wiara. Następnie kartki umieszczają wokół hasła i uzasadniają swój wpis. Katecheta dokonuje podsumowania, wykorzystując metodę rozmowy kierowanej i doprowadza do rozumienia, czym jest wiara.

W znaczeniu potocznym słowo „wierzyć” oznacza „darzyć kogoś pełnym zaufaniem”. Mówiąc komuś, że mu wierzę, chcę powiedzieć: „zdam się na twoją wiedzę, twoje doświadczenie, na twoją prawdomówność”, „wierzę w to, co mówisz”, „ufam twoim słowom”, „przyjmuję je za prawdę”. W tym kontekście można powiedzieć również, że wiara jest poznaniem. Pozwala mi zaufać w szczerość uczuć i w prawdomówność drugiej osoby. Poznanie przez wiarę jest zatem poznaniem, które opiera się na świadectwie innego człowieka.

– Jak rozumiecie słowo „wiara”?

– Co znaczy „wierzyć”?

Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu wielokrotnie ukazuje nam znaczenie wiary w życiu różnych ludzi. Mówi o ich trudnościach w wierze i potrzebie zawierzenia Bogu, bo tylko wtedy nasza wiara ma sens.

ROZWINIĘCIE

Siła wiary płynie z modlitwy i spełniania dobrych uczynków. Naucza o tym Pismo Święte.

Przygotowany uczeń odczytuje teksty Pisma Świętego, które wspólnie z uczniami omawiamy.

„Jaki z tego pożytek, bracia moi, skoro ktoś będzie utrzymywał, że wierzy, a nie będzie spełniał uczynków? (...) Tak też i wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie” (Jk 2,14.17).

Nasza wiara powinna ciągle wzrastać:

„Bo zaprawdę powiadam wam: Jeśli będziecie mieć wiarę jak ziarno gorczycy, powiecie tej górze: <Przesuń się stąd tam!>, a przesunie się. I nic niemożliwego nie będzie dla was” (Mt 17,20).

„Nie każdy, który Mi mówi: <Panie, Panie!>, wejdzie do królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wolę mojego Ojca, który jest w niebie” (Mt 7,21).

„Do każdego więc, który się przyzna do Mnie przed ludźmi, przyznam się i ja przed moim Ojcem, który jest w niebie. Lecz kto się Mnie zaprze przed ludźmi, tego zaprę się i ja przed moim Ojcem, który jest w niebie” (Mt 10,32-33).

„Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia” (Rz 10,10).

Omówienie przeczytanych tekstów Pisma Świętego.

- Czym jest wiara?
- Co jest źródłem silnej wiary?
- Kiedy nasza wiara osiągnie pełnię i będzie doskonała?
- Dlaczego nasza wiara powinna ciągle wzrastać?
- Dlaczego nie wystarczy powiedzieć: „jestem wierzący”?

Za chwilę będziemy pracować w grupach i odpowiemy na pytania, czym jest wiara i jak należy ją odkrywać w codziennym życiu. Zastanowimy się, w jaki sposób możemy umacniać swoją wiarę i dzielić się nią z innymi.

Katecheta dzieli uczniów na grupy. Każda grupa otrzymuje kartę pracy ze wskazanym do analizy tekstem Katechizmu Kościoła Katolickiego i pytaniami. Uczniowie odpowiadają na pytania, zaś odpowiedzi zapisują flamastrem na kolorowych paskach papieru i umieszczają na planszy z hasłem „WIARA PRZEMODLONA”. Czas pracy: 10 minut.

Grupa 1

„Wiara jest aktem osobowym, wolną odpowiedzią człowieka na inicjatywę Boga, który się objawia. Wiara nie jest jednak aktem wyizolowanym. Nikt nie może wierzyć sam, tak jak nikt nie może żyć sam. Nikt nie dał wiary samemu sobie, tak jak nikt nie dał sam sobie życia. Wierzący otrzymał wiarę od innych, dlatego powinien ją przekazywać innym. Nasza miłość do Jezusa i ludzi skłania nas do mówienia innym o naszej wierze. Każdy wierzący jest jakby ogniwem w wielkim łańcuchu wierzących. Nie mogę wierzyć, jeśli nie będzie mnie prowadziła wiara innych, a przez moją wiarę przyczyniam się do prowadzenia wiary innych” (KKK 166).

- Czym jest wiara?
- Co skłania nas do mówienia innym o naszej wierze?
- Dlaczego wiarę powinniśmy przekazywać innym?

Grupa 2

„Modlitwa, kształtowana przez życie liturgiczne, czerpie wszystko z miłości, którą zostaliśmy umiłowani w Chrystusie i która pozwala nam na nią odpowiedzieć miłością tak, jak On nas umiłował. Miłość jest tym źródłem modlitwy; kto z niej czerpie, dochodzi do szczytu modlitwy” (KKK 2658).

- Przez co może być kształtowana modlitwa?
- Co jest źródłem modlitwy wiary?

„Jako ostateczne oczyszczenie jego wiary, Bóg żąda od niego jako od tego, <który otrzymał obietnicę> (Hbr 11,17), aby złożył w ofierze syna, którego mu dał. Wiara Abrahama nie słabnie, mówi on: <Bóg upatrz sobie jagnię na całopalenie> (Rdz 22,8), <pomyślał bowiem, iż Bóg mocen wskrzesić także umarłych> (...). Modlitwa odnawia w człowieku podobieństwo do Boga i pozwala mu uczestniczyć w mocy miłości Bożej, która zbawia wielu” (KKK 2572).

- Czego żąda Bóg od Abrahama?
- Jaka jest rola modlitwy w wierze Abrahama?

Grupa 3

„<A Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, jak się rozmawia z przyjacielem> (Wj 33,11). Modlitwa Mojżesza jest obrazem modlitwy kontemplacyjnej, dzięki której sługa Boży pozostaje wierny swemu posłaniu. Mojżesz często i długo <rozmawia> z Panem, wstępując na górę, by Go słuchać i błagać; zstępując ku ludowi, by mu przekazać słowa Boga

i by go prowadzić. <Uznany jest za wiernego w całym moim domu. Twarzą w twarz mówię do niego – w sposób jawny> (Lb 12,7-8), ponieważ <Mojżesz był człowiekiem bardzo skromnym, najskromniejszym ze wszystkich ludzi, jacy żyli na ziemi> (Lb 12,3)” (KKK 2576).

- Czym jest modlitwa Mojżesza?
- Co sprawia modlitwa kontemplacyjna w życiu Mojżesza?
- W jaki sposób Mojżesz modlił się i jak często?

Grupa 4

„Kościół <usilnie i szczególnie zachęca wszystkich wiernych... by przez częste czytanie Pisma Świętego nabywali «wzniesłego poznania Jezusa Chrystusa»... Czytaniu Pisma Świętego powinna towarzyszyć modlitwa, by nawiązywała się rozmowa między Bogiem a człowiekiem, gdyż «do Niego zwracamy się, gdy się modlimy, to Jego słuchamy, gdy czytamy Boskie wypowiedzi»>” (KKK 2653).

„Jedynie Chrystus jest drogą modlitwy chrześcijańskiej. Czy nasza modlitwa będzie wspólnotowa czy osobista, słowna czy wewnętrzna, dostęp do Ojca ma tylko wtedy, gdy modlimy się <w imię> Jezusa. Święte człowieczeństwo Jezusa jest więc drogą, na której Duch Święty uczy nas modlić się do Boga, naszego Ojca” (KKK 2664).

- Do czego Kościół zachęca wiernych?
- Co powinno towarzyszyć czytaniu Pisma świętego?
- Kto jest drogą modlitwy chrześcijańskiej?

Grupa 5

„<Gdy Jezus przebywał w jakimś miejscu na modlitwie i skończył ją, rzekł jeden z uczniów do Niego: Panie, naucz nas modlić się> (Łk 11,1). Czyż to nie z kontemplacji modlącego się Nauczyciela rodzi się w uczniu Chrystusa pragnienie modlitwy? Może więc nauczyć się jej od Nauczyciela modlitwy. Właśnie *kontemplując* i słuchając Syna, dzieci uczą się modlić do Ojca” (KKK 2601).

„Jezus często usuwa się w ustronne miejsce, w *samotność*, na górę, najchętniej nocą, aby się modlić. W swojej modlitwie *poleca On ludzi*, ponieważ już w swoim Wcieleniu w pełni przyjmuje człowieczeństwo, a ofiarując siebie samego, ofiaruje ludzi Ojcu. On, Słowo, które <przyjęło ciało>, w swojej ludzkiej modlitwie uczestniczy w tym wszystkim, co przeżywają <Jego bracia> (Hbr 2,12); współcierpi z ich słabościami, aby ich z nich wyzwolić. Ojciec posłał Go właśnie w tym celu. Jego słowa i dzieła są zatem widzialnym przejawem Jego modlitwy <w ukryciu>” (KKK 2602).

- Kto daje nam przykład przemodlenia naszej wiary?
- Co należy czynić, aby przemodlić swoją wiarę?

Uczniowie z poszczególnych grup podsumowują pracę w grupach.

W podsumowaniu pracy grupowej zwracamy uwagę na:

- *potrzebę zawierzenia Bogu w każdej sytuacji swojego życia,*
- *przyjęcia odpowiedzialności za rozwój wiary i odkrywanie jej w codziennym życiu,*
- *przemodlenie jej każdego dnia.*

ZAKOŃCZENIE

Próba uświadomienia oraz ocena własnego zaangażowania w rozwój i promowanie wiary pośród innych.

Uczniowie odpowiadają na pytanie:

- Jakie znamy sposoby przemodlenia swojej wiary?

Wiarę umacniamy przez słuchanie Słowa Bożego, liturgię, kontemplację modlitwę i życie sakramentalne, a także gdy przekazujemy ją innym.

3 czerwca 1997 r. w Poznaniu papież Jan Paweł II mówił do młodzieży:

(odczytanie tekstu)

„Wiara w Chrystusa i nadzieja, której On jest mistrzem i nauczycielem, pozwalają człowiekowi odnieść zwycięstwo nad samym sobą, nad tym wszystkim, co jest w nim słabe i grzeszne, (...) Jezus powiedział: «Odważ! Ja jestem, nie bójcie się!».

Mocna wiara, z której rodzi się nadzieja, cnota tak bardzo dziś potrzebna, uwalnia człowieka od lęku i daje mu siłę duchową do przetrwania wszystkich burz życiowych. Nie lękajcie się Chrystusa! Zaufajcie Mu do końca! On jedyny «ma słowa życia wiecznego». Chrystus nie zawodzi».

„Na przykładzie Piotra widzimy, jak ważna jest w życiu duchowym osobista łączność z Chrystusem, którą trzeba ciągle odnawiać i pogłębiać. W jaki sposób to czynić? przede wszystkim przez modlitwę. Moi drodzy módlcie się i uczcie się modlitwy, czytajcie i rozważajcie słowo Boże, umacniajcie więź z Chrystusem w sakramencie pokuty i Eucharystii, zgłębiajcie problemy życia wewnętrznego i apostołstwa w młodzieżowych wspólnotach, zespołach, ruchach, organizacjach kościelnych, których jest teraz wiele w naszym kraju”.

Podsumowanie tematu katechezy w formie rachunku sumienia.

Autorefleksja

- W jaki sposób odkrywam każdego dnia na nowo skarb wiary?
- Jak często proszę Boga o łaskę wiary?
- Jak często modlę się o przymnożenie łaski wiary?
- Jak często adoruję Chrystusa ukrytego w Najświętszym Sakramencie?
- Jak często czytam i rozważam Słowo Boże?
- W jaki sposób umacniam swoją wiarę?
- Jak bronię swojej wiary?
- Jak wyznaję swoją wiarę, gdy przebywam wśród kolegów i koleżanek?
- Dlaczego sama wiara nie wystarczy?
- Jak często oceniam swoje zaangażowanie w rozwój wiary?
- Jak często dziękuję Bogu za dar wiary?

ZESZYT UCZNIA

Zapis w zeszycie stanowi tekst nauczania Benedykta XVI.

„Wiara – zawierzenie Chrystusowi, przyjęcie Go, pozwolenie, żeby nas przemieniał, pójście za Nim aż do końca – sprawia, że rzeczy po ludzku niemożliwe stają się możliwe, w każdej rzeczywistości” (Benedykt XVI, Sycylia, 3 października 2010 r.).

MODLITWA

Będziemy prosić Boga o umocnienie naszej wiary.

(uczniowie otrzymują kartki z tekstem wypowiedzi Jana Pawła II)

„Proszę Was:

- abyście nigdy nie zwątpili i nie znużyli się, i nie zniechęcili,
- abyście nie podcinali sami tych korzeni, z których wyrastamy,
- abyście mieli ufność nawet wbrew każdej swojej słabości, abyście szukali zawsze duchowej mocy u Tego, u którego tyle pokoleń ojców naszych i matek ją znajdowało,
- abyście od Niego nigdy nie odstąpili,
- abyście nigdy nie utracili tej wolności ducha, do której On <wyzwala> człowieka,
- abyście nigdy nie wzgardzili tą miłością, która jest <największa>, która się wyraziła przez Krzyż, a bez której życie ludzkie nie ma ani korzenia ani sensu” (Jan Paweł II, Kraków, 10 czerwca 1979 r.).